

Ekim Devrimi'nde Lenin ile Nisan Tezleri'nin oynadığı belirleyici rol

Bu yazı İşçilerin Uluslararası Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in (İUB-DE) yayın organı olan *International Correspondence*'in (Uluslararası Haberleşme) Temmuz 2017 tarihli özel sayısında yayımlanmıştır.

Yazar: Yayın Kurulu

Çeviri: Kaan Gündeş

Lenin, 1903'ten beri Bolşevizm ismiyle bilinen Rusya sosyal demokrasisinin devrimci kanadının kurucusu ve önderiydi. 1917'de partneri Natalya Krupskaya ile birlikte İsviçre'de sürgünde yaşamaktaydı. 20 yılı aşkın bir süredir, uzun yıllar süren sürgünlerle beraber, Rus ve dünya devrimcilerinin politik faaliyetleri ile eylemlerine aktif olarak katılmaktaydı. Çarlık'ın düşüsünü öğrenmesiyle, Lenin hemen Petrograd'a dönebilmenin yollarını aramaya başladı. Emperyalistler arası savaş sürerken, İsviçre ile Rusya arasında, Çar'ın ordularına karşı hizalanmış olan Alman ve Avusturya-Macaristan taburlarının cephesi vardı. Bu sorunun çözümü, Lenin'in Almanya'ya geçmesini sağlayan efsanevi "mühürlü tren" oldu.

Bolşevik önderlikte kafa karışıklığı ve oportünist hatalar

Bolşevik militanlar Şubat ayaklanmasının beş günü boyunca ve ertesinde gelişen olaylarda aktif ve belirgin bir katılım sergilediler ancak bu katılıma aynı zamanda partinin önderliğinin derin kafa karışıklıkları ve tereddütleri de eşlik ediyordu. Sukhanov'un (1) anılarına göre Sovyet Yürütme Komitesi'nin 1 Mart tarihli

toplantısında hazır bulunan 39 delegeden 11'i Bolşevikti ve burjuva Aleksandr Guçkov ile Pavel Milyukov'un başını çektiği yeni hükümete karşı bir sorgulayıcı ses dahi yükselmemişti. Bu esnada Viborg ilçesindeki Bolşevikler binlerce işçi ve askerle seferber olarak, neredeyse oybirliğiyle sovyetlerin iktidarı kendi ellerine almasını onayladı. Buna karşılık, Bolşevik gazetesi Pravda'nın ilk sayısında şu satırlara rastlanıyordu: "Başlıca görev [...] cumhuriyetçi demokratik rejimin tesis edilmesidir." Partinin Moskova komitesi sovyetlerde bulunan delegelerinin izlemelerini şart koştuğu nihai amacını şöyle açıklamıştı: "Sosyalizm için mücadele, komitenin daha sonraki amacıdır." Bu, sosyal demokrat reformizmin geleneksel formülüydü.

Lenin'e gelince, o 6 Mart'ta Stockholm'de bulunan Bolşeviklere şu telgrafı iletmişti:

"Taktiklerimiz şunlardır: Yeni hükümete güven ve destek yok; Kerensky özellikle şüphelidir [...]. Bu telgrafı Petrograd'a iletin."

Mart ayının ortalarında Merkez Komite'nin iki üyesi, Kamenev ile Stalin, Sibiryadaki sürgünlerinden dönerler; bu ikili, Menşevik ve SR işbirlikçileri ile burjuva hükümete destek açıklayarak ve adına "devrimci savunmacılık" denilen savaşa katılımın sürdürülmesi şeklindeki sosyal yurtsever pozisyonu benimseyerek, partinin sağa doğru yönelimini güçlendirirler.

Stalin ile Kamenev 15 Mart'ta, eski bir öğrenci olan Molotov tarafından başı çekilen *Pravda* yönetimini, "solcular" adına yerinden etti. *Pravda*'nın 15 Mart tarihli sayısındaki yeni yayın kurulunun tanıtıldığı metnin içinde Bolşeviklerin Geçici Hükümet'i "gericiliğe ve karşıdevrime karşı savaştığı sürece" kuvvetlice destekleyeceği yazıyordu. Yeni yayın kurulu savaşa ilgili olarak Rus askerinin "sadık bir şekilde görev yerinde ayakta durduğunu, mermiye mermiyle, yayılım ateşine yayım ateşiyle karşılık verdiğini" yazıyordu. Bu yeni yayın kurulu şunu eklemeyi de ihmal etmiyordu:

“Şu gerçek şüphe götürmez ki, ‘Kahrolsun savaş!’ şeklindeki boş slogan, pratik bir çözüm olarak tamamen uygulanamazdır.”

Yayın kurulunun önerdiği çözüm şu şekildeydi:

“Geçici Hükümet üzerinde, barış görüşmelerine başlamaya hazır olduğunu derhal ifade etmesi talebiyle basınç kurmak.”

Stalin ile Kamenev bu tutumlarıyla tümüyle burjuvazi ile onun işbirlikçisi partilerin savunmacı çizgisiyle uyum içinde olduklarını ve Lenin ile Bolşeviklerin “yenilgici” politikasının karşısında olduklarını gösterdi. 1914 Ağustos’undan itibaren Bolşevikler “emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesi” gerektiğini ve “Rusya’nın yenilgisinin kötünün iyisi” olduğunu söylemişlerdi. Bu çizgileri nedeniyle Bolşevikler gaddar bir zulmün hedefi haline getirilmişlerdi. Yeni yayın kurulunun makalesi öylesine büyük bir skandal yarattı ki, *Pravda* Viborg ilçesindeki Bolşeviklerin bu kapitülasyonu reddeden etkili itirazını yayımlamak zorunda kaldı.

Bolşevik önderlik içindeki işbirlikçi eğilimler güçlenirken, Menşeviklerle birleşme önerisi de dolaysız bir şekilde teklif edildi. İşçilerin saflarındaki kafa karışıklığı yerini öfkeye bırakırken, sovyetler ile hükümetin üst yönetim kademesi Bolşeviklerin oportünizme doğru attıkları her adımı sevinçle kutluyordu. Ancak bunun karşısında Lenin, 26 Mart tarihli *İsviçre işçilerine veda mektubu* başlıklı makalesinde, kendilerinin “Guçkov-Milyukov’un emperyalist hükümetinin şaşmaz düşmanları” olduklarını söylüyor ve yenilgici çizgiyi yeniden silahlandırıyor.

29 Mart’ta Petrograd’da toplanan Bütün-Rusya Bolşevikler Konferansı’nda burjuva hükümetine koşullu destek vermek teklif edildi. Bu konferansa sunduğu raporunda Stalin şöyle diyordu:

“Geçici hükümeti, devrimin ilerlemesini pekiştirdiği ölçüde desteklemeliyiz; bunun karşısında karşıdevrimci tedbirler uyguladığında desteklememeliyiz.”

Ve Lenin Rusya’ya döner

Sekiz gün süren uzun bir yolculuğun ardından 3 Nisan akşamında Lenin, Krupskaya, Zinovyev ve diğer sürgünler Petrograd’daki Finlandiya Tren İstasyonu’na varırlar. Onları karşılamak için binlerce işçi ile asker toplanmıştır. Petrograd Sovyeti başkanı olan Menşevik Nikolay Çheidze, sovyetlerin yürütme komitesinin resmi temsilcisi olarak orada bulunmaktadır. Elinde bir demet çiçekle Lenin, istasyonun bölmelerinden birinde kısa bir konuşma yapar. Konuşmasında Karl Liebknecht ile onun, halkların silahlarını kendi sömürücülerine çevirmeleri çağrısını hatırlatır. Lenin konuşmasını “Yaşasın dünya sosyalist devrimi!” diyerek bitirir.

Lenin, etrafının heyecanlı ve coşkulu göstericilerle sarıldığı istasyondan, bir zırhlı arabayla (Şubat’ta devrimci işçiler ile askerlerin kışlalarda el koydukları arabalardan), eskiden soylu bir balerine ait olan ama şimdi Bolşevik Parti’nin karargahına dönüşmüş olan Ksechinskaya Sarayı’na geçer. Burada yorgunluğunun ve duygularının üstesinden gelerek, 4 Nisan’ın erken saatlerinde iki saat boyunca Petersburglu Bolşevik işçilere bir konuşma yapar. Bu konuşma kaydedilmemiştir. Devrimin bu kritik anları steno kayıtlarıyla uğraşmak için uygun değildi, zaten filme çekeme ve kayda alma gibi işlemler de henüz yaygın değildi. Ancak emin olunabilir ki Lenin bu konuşmasında, Rusya’ya uzun dönüş yolculuğunda kısaca ve özenle kaleme aldığı “tezlerinin” ilk sunumunu gerçekleştirdi. Kamenev tarafından davet edilmiş olan Sukhanov saraydaki Bolşevik kalabalığın arasına karışmıştı. Daha sonra anılarında o anları şöyle tarif eder:

“Şimşek gibi yankılanan ve yalnızca beni değil, herkesi ürkütüp afallatan bu konuşmayı asla unutmayacağım. [...] İddia ediyorum ki, orada bulunan hiç kimse böylesine bir şey beklemiyordu.”

Sukhanov'a göre Lenin şöyle konuşmuştu:

“ Bir parlamenter cumhuriyete ihtiyacımız yok. Hiçbir burjuva demokrasisine ihtiyacımız yok. İşçi, asker ve köylü vekillerinin Sovyeti haricinde hiçbir hükümete ihtiyacımız yok!”

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Lenin, Bütün-Rusya Sovyetleri'nin ilk kongresinde katılımcı olarak hazır bulunmak için ülkenin dört bir yanından gelmiş olan Bolşevik delegelere ünlü tezlerinde özetlenen bir rapor sundu. 7 Nisan'da bu tezler *Pravda*'nın 26. sayısında, yalnızca Lenin'in imzasıyla yayımlandı.

Nisan Tezleri

Nisan Tezleri, Bolşevik politika için bir milattı. Lenin partiye, uzlaşmacılar tarafından desteklenen burjuvazi ile hükümetten derhal kopulmasını ve iktidarın işçi-köylü sovyetleri tarafından ele geçirilmesi çağrısı yapmasını önerdi. Bu tezlerin kısa bir özetini aktaralım:

1.) Geçici Hükümet'in burjuva karakteri düşünüldüğünde, savaşın doğası Rusya açısından emperyalist ve yağmacı olmayı sürdürmektedir. “Devrimci savunmacılığa” hiçbir taviz verilmemelidir. İşçi tabanının geniş kesimlerinin “iyi niyetle” bu çizgiyi izlemelerinin bir sonucu olarak, “devrimci savunmacılığın” hatalı olduğu oldukça titiz, sabırlı ve sebatkar bir şekilde açıklanmalıdır.

2.) Proletaryanın bilinç ve örgütlenme eksikliği dolayısıyla devrimin bu ilk aşamasında iktidar burjuvaziye verilmiştir. İktidarı proletaryanın ellerine verecek olan ikinci aşamaya doğru ilerlenmelidir.

3.) Geçici Hükümet'e destek yok; bu hükümetin verdiği sözlerin sahteliği

açıklanmalıdır. Emperyalist olmaktan vazgeçtiği yönündeki asılsız iddianın desteklenmesi yerine, kapitalistlerin olan bu hükümetin maskesi düşürülmelidir.

4.) Sovyetlerin birçoğunda Bolşevik Parti, diğer bütün oportünist ve küçük burjuva unsurların oluşturduğu bloğun karşısında, şimdilik ufak bir azınlıktır. Kitlelere sovyetlerin, bir devrimci hükümetin mümkün olan biricik biçimi olduğu açıklanmalıdır. Azınlıkta bulunduğu sürece hataları eleştirmeli ve onları netleştirmelidir; aynı zamanda bütün devlet iktidarının sovyetlere geçmesi savunulmalıdır. Böylece kitleler kendi deneyimlerine dayanarak, çoğunluk bloğunun hatalarını silip süpürecektir.

5.) Parlamenter cumhuriyete hayır. Polisin, ordunun ve bürokrasinin ilgası. Daimi ordunun yerine bütün halkın silahlandırılmasının geçirilmesi.

6.) Tüm arazi mülklerine el konulması. Ülkedeki tüm toprakların kamulaştırılması. Ayrı bir Yoksul Köylüler Sovyetleri örgütünün oluşturulması.

7.) Ülkedeki tüm bankaların Sovyet kontrolü altında tek bir ulusal bankada birleştirilmesi.

8.) Acil görev sosyalizmi "tanıtmak" değil, yalnızca toplumsal üretimi ve ürünlerin dağıtımını-bölüşümünü aynı anda Sovyetlerin denetimi altına sokmaktır.

9.) Özellikle emperyalizm ve savaş, devlete karşı tutum, zaten güncelliğini yitirmiş asgari program anlayışının reforme edilmesi ve parti adının komünist olarak değiştirilmesi konularına ilişkin bir programın ortaya konması için derhal bir parti kongresinin toplanması.

10.) Yeni bir Enternasyonal'in inşa edilmesi.

Bu kısa tezler derin bir politik dönüşümü beraberinde getirdiler. Yalnızca Lenin'in imzasıyla yayımlanmışlardı. 8 Nisan'da Pravda'nın yayın kurulu notu şöyle yazıyordu:

“Yoldaş Lenin'in genel planına gelince, onun burjuva demokratik devrimi tamamlanmış olarak sunmasını ve devrimi hemen sosyalist devrime dönüştürmeye yönelmesini kabul edilemez buluyoruz.”

Nisan sonuna gelindiğinde Lenin parti çoğunluğunu kazanmıştı

Kamenev-Stalin kliği Menşeviklere yalnızca uyarlanmakla kalmayıp, aynı zamanda doğrudan doğruya onlarla yeniden birleşme görüşmelerine de başlamış oldukları için, belirleyici bir hat değişikliği yapılması gerekiyordu. Bu bağlamda 4 Nisan'da Petrograd Bolşeviklerinin toplantısında yaptığı konuşmayı Lenin, şöyle bitirmişti: “Rusya'da birliğe doğru bir eğilim olduğunu duydum. Savunmacılarla birlik — bu, sosyalizme ihanettir. Bence Liebknecht gibi tek başına durmak daha iyi olur — o, yüz on kişiye karşı bir kişiydi.” Lenin isim vermeden “herhangi birisiyle kopmaya” hazır olduğunu ilan etti. Ancak bu konuda yalnız değildi. Nisan ayı boyunca partinin tabanı ile kadrolarını yeni bir yönelime sokuyor ve önderlikte tartışmalar örüyordu. Stalin sessizce geri çekildi.

Kamenev her zamanki mülayimliğiyle pozisyonunu savundu. 24 ve 29 Nisan tarihleri arasında Petrograd'da ilk legal Bütün-Rusya Bolşevik Konferansı toplandı. Nisan Tezleri bu konferansta 71 lehte, 38 aleyhte ve 8 çekimsiz oyla kabul edildi.

Lenin'in bu politik mücadeleyi hızlıca kazanmasının nedeni yalnızca onun kişisel etkisi ve partideki prestiji değildi. Bolşevik kadrolar ile taban neredeyse 20 yıldır sızramalar ve geri çekilişlerle ve hatta içsel krizlerle sağlam bir devrimci gelenek tarafından eğitilmişlerdi. Baskının, sürgünlerin, tutuklamaların ortasında, bu

karolar günlük düzeyde Çarlık'a, burjuvaziye ve emperyalizme karşı ve aynı zamanda bütün diğer reformist ve uzlaşmacı işçi partilerine (ilk başta da Menşevik kanada) karşı yeraltında mücadele etmişlerdi. Bu mücadelenin amacı işçi sınıfının uzlaşmaz politik bağımsızlığının sağlanması ve iktidarın ele geçirilmesi perspektifiydi. Bu perspektif gerçekten bir olasılık olarak gündeme geldiğinde, parti tabanı ile kadrolar bunu hissettiler ve kendilerini coşkuyla mücadelenin içine attılar. Böylece kısa süre içinde Lenin, bu olayları izleyen aylarda sovyetlerin önde gelen çoğunluğu haline gelmeleri ve iktidarı almaları için gereken rotayı sağlam bir şekilde hayata geçirmeyi başardı.

Lenin ile Troçki arasındaki kesişme

1905 yılıyla birlikte, Çarlık diktatörlüğünün sonunu getirecek olan devrimin karakteri üzerine Rusya sosyal demokrasisi içinde bir tartışma başladı. Menşevik kanat bu devrimin burjuva demokratik karakterde olacağını ve bu nedenle de liberal burjuvazinin yeni bir cumhuriyet hükümetinin başını çekmesi gerektiğini söylüyordu. Devrimciler kurulacak olan bu burjuva hükümete destek vermeliydi. Bu anlayışın ismi "aşamalı devrim" idi: Önce kapitalist gelişme, ardından "nihai hedef" olarak sosyalizm.

Öte yandan Lenin, Menşevik reformistlerin bu oportünist ve sınıf işbirlikçisi yaklaşımına karşı savaştı. Gelmekte olan devrimin karakteri burjuva demokratik olsa da sınıf bağımsızlığının korunması için burjuvaziyle politik birlik ve burjuvaziye destek reddedilmeliydi. Lenin "işçiler ile köylülerin demokratik diktatörlüğü" sloganını ortaya attı ve 1903'ten başlayarak, daha sonra Bolşevizmi oluşturacak olan ve iktidarı almaya kilitlemiş olan kendi parti konseptini geliştirdi.

Troçki ise hem Menşeviklerin reformizmini reddediyordu, hem de Lenin'in parti modelini (Troçki daha sonra parti tartışmasında haksız olduğunu kabul edecek ve Leninist parti modelinin en uzlaşmaz savunucusu olacaktı). Devrimin karakteri konusunda sosyal demokrasiinin iki kanadından da bağımsızlaşan Troçki, burjuvazinin Çarlık'a karşı bir devrime önderlik edip onu geliştiremeyeceği

noktasında Menşeviklere karşı Lenin'le anlaşılıyordu. Ancak Troçki ileriye doğru bir adım daha atılıyordu. Ona göre burjuva demokratik devrime ancak ve ancak köylülerin desteğini arkasına almış olan işçiler tarafından önderlik edilebilirdi. Böylece bu devrim, bir "sürekli devrim" sürecinin içinde sosyalist bir karakter kazanacaktı. Lenin de Troçki de Rusya'da muzaffer bir devrimin kaderinin, Avrupa'nın daha ileri ülkelerinde sosyalist devrimin ilerlemesiyle yakından bağlantılı olacağı konusunda hemfikirdi.

Şubat Devrimi bu ikili arasındaki kesişme noktalarını hızlıca açığa çıkardı. Troçki Mayıs 1917'de partneri Natalya Sedova ile birlikte Petrograd'a döndüğünde, kendi örgütünü (*Mejrayontsi* - Bölgeler Arası Komite) Bolşevik Parti'ye kattı. Troçki doğal olarak, Lenin'in *Nisan Tezleri*'nde benimsenen ve eski "işçilerin ve köylülerin demokratik diktatörlüğü" formülünü tamamen bir kenara bırakan yaklaşımıyla tam bir uyum içindeydi. Lenin *Nisan Tezleri*'nde Troçki'nin 1905'ten beri savunduğu, köylülüğü arkasına alan bir proletarya diktatörlüğünü teşvik etme yönündeki yaklaşımıyla aynı yaklaşımı benimsemişti. Sosyalist devrimin sovyetlerin iktidarı ele almasıyla şekilleneceği ve ardından küresel olarak yayılması gerektiği noktasında da ikili bir görüş birliği içindeydi.

Troçki haklıydı: Ekim Devrimi tarihin ilk "Halk Cephesi" hükümetini yenilgiye uğrattı

1935 senesinde SSCB'nin "büyük önderi" Stalin, bürokratik Üçüncü Enternasyonal'in yedinci kongresinde "halk cephesi" politikasını onayladı. Bu yeni yönelim dünyanın bütün "komünist" partilerine (KP) sosyal demokrasinin reformist partileriyle ve burjuvazinin "demokratik", "antifaşist", "radikal" partileriyle ortak hareket etmelerini emrediyordu. Özetle bu politika, resmi KP'leri örgütlü ve zorunlu bir sınıflar arası uzlaşma platformunun programatik taşıyıcısı haline getiriyordu. Burjuvaziye tabi olma politikası halihazırda zaten uygulanıyordu; mesela 1925-1927 Çin Devrimi sırasında burjuvaziye bağımlılık politikası kanlı bir yenilgi getirmişti.

Kovuşturmalara uğrayan Troçki ile takipçileri "halk cephesi" politikasıyla

burjuvaziye gösterilen bu yeni kapitülasyon anlayışına karşı derhal savaş açtılar. Bu uyarlanmacı politika akımımız tarafından, Halk Cepheleri Fransız genel grevi ile İspanyol Devrimi ihanetlerini hazırlarken reddedildi. Bu iki ülkede de 1936 seçimlerinde Halk Cephesi partileri zaferle çıkmıştı.

1935'te Sovyet bürokrasisi, Lenin'in Nisan 1917'de Petrograd'da Stalin ve Kamenev'e karşı kesin olarak reddettiği bu yön şaşkırtıcı politikayı "evrensel bir yasaya" dönüştü. Lenin'in 1917'de, Stalin-Kamenev'in "Halk Cephesi" politikasına karşı gelmesi, Bolşevikleri ve Sovyetleri Ekim ayının sosyalist zaferine yönlendirmesini sağlamıştı.

Halk cephesi, yani sınıflar arası uzlaşma politikasına karşı mücadelenin ne gibi temellere sahip olduğunu, Troçki'nin Ekim Devrimi'nin 21. yıldönümünde kaleme aldığı bir yazısından birkaç alıntıyla görelim:

"Şubat Devrimi işçilerin ve askerlerin, yani silah altındaki köylülerin bir eseriydi. Çarlık'a karşı ölümcül darbeyi vuran St. Petersburg işçileri oldu. Ancak daha işçilerin kendisi dahi bu darbenin ölümcül olduğundan haberdar değillerdi. Ezilenlerin zaferin anlamını kavrayamadıkları için bu zaferin meyvelerinden yararlanamamaları sıkça görülen bir durumdur. Ayaklanma halindeki kitlelerin ellerine almadıkları iktidar liberallerin, Menşeviklerin ve 'Sosyalist Devrimcilerin' koalisyonuna, yani burjuvazi ile küçük burjuvaziye kaldı. Bu, o dönemin klasik 'Halk Cephesi' idi.

[Mart 1917'de] Stalin 'Geçici Hükümet'in desteklenmesi gerektiğini' yazmıştı. Lenin yurtdışından döndü ve şunu deklare etti: 'Geçici Hükümet'e verilen en ufak destek bir ihanettir.' Stalin Bolşeviklerin Mart Konferansı'nda 'Tsereteli'nin partisiyle (Menşevikler) birleşmesi gerektiğini' söyledi. Lenin ise şunu ilan etti: 'Menşevik savunmacılarla herhangi bir birleşme düşüncesi ihanettir.'

Gerçek Bolşevik politika Lenin'in dönüşüyle (4 Nisan 1917) ve onun Şubat 'Halk Cephesi'ne' karşı uzlaşmaz muhalefetiyle başladı. [...] Lenin, kitleleri aldatmak için 'sosyalist' laf ebelerinin liberal kapitalistlerle birliğini değil, sınıf

mücadelesi temelinde devrimci kitlelerin birliğini sağlamaya çalıştı. Bu iki 'birlik' biçimi arasındaki farkı anlamayan herkes, işçi hareketinden bir süpürgeyle süpürülmek zorundaydı. [...]

Ekim Devrimi Bolşevizmin, yani işçilerin ve en yoksul köylülerin partisinin 'Halk Cephesi' üzerindeki zaferiydi [...].” (“The Twenty-First Anniversary”, Writings of Leon Trotsky (1938-39), Pathfinder Press, New York, 1974, p. 108-109.)

Nisan Tezleri reformizmi korkudan titretmeyi sürdürüyor

Lenin'in 1917'de başlattığı tartışma bugün sürüyor. 20. yüzyıl boyunca Stalinist KP'ler, Lenin'in kendi Bolşevik Parti'sinden talep ettiği politikanın tam tersini takip ettiler. Bu politika burjuvaziden ve onunla uzlaşan partilerden bir kopuşu öngörüyordu.

Son on yıllarda, bu bürokratik komünist partiler ya büyük ölçüde zayıfladı ya da doğrudan doğruya ortadan kayboldu. Stalin'i haklı çıkarmaya çalışma cesaretine sahip olanlar sadece birkaçıdır. Bununla birlikte, eski bürokratik yapıların geri dönüştürülen kalıntılarından veya yeni siyasi hareketlerden hiç birisi, 1917 Nisan'ındaki bu tartışmaya, onun Leninist anlamını özümsemek için başvurmuyor.

Aynı şekilde Castroculuk'un tavsiyesine uyarak Nikaragua'daki Sandinistler, Brezilya'daki Lula ve İşçi Partisi, Venezuela'daki Chavez ve daha yakın bir tarihte de Yunanistan'daki Syriza veya İspanyol Devleti'ndeki Podemos burjuvaziyle anlaşmalar yapmak, burjuvazi adına hükümet olmak ve yönetmek, sosyalist sonuçlara ulaşmak için mücadele etmeyi reddetmek yönündeki antileninist politikayı uyguladılar veya uyguluyorlar.

Bu akımların birçoğu Ekim Devrimi'nin zaferinin yıldönümlerinde devrimi ve Lenin'i anıyorlar. Ancak onların politikası yenilgiyle sonuçlanmış olan ve Leninizme karşı çıkan Menşevik ve SR'ci uzlaşmacı politikanın bir devamıdır.

1917'deki Kerensky gibi bu neo-reformist partilerin hiçbirisi, halka verdikleri ilerleme vaatlerini yerine getirmedi. Aksine yaşanan tam tersiydi. Gerçekler, Sovyetlerin iktidarı ele geçirmesine öncülük eden ve barış, ekmek ve toprak elde etmek için tutarlı olan Lenin ve uzlaşmaz Bolşeviklerin haklı olduğunu kanıtlamaya devam ediyor.

Dipnotlar:

1.) Sukhanov partisiz bir sosyalistti. Burjuva hükümetini destekliyordu. Sovyetlerin ilk aylarında yönetimindeydi, daha sonra anılarını yazmaya girişti.